

Aneta Bystroňová: Na křídlech noci

Byl to smutný příběh můry,
jenž zahnat chtěla své chmury.
Toužila být pro někoho někdo,
jen už ne pro každého kdekdo.
A co že se takového stalo?
Co že jí hlavu pomotalo?
Včera si na louce poledne užívala,
dlouhé odpoledne si tak zkracovala.

Vtom znenadání motýla spatřila,
v jeho očích se v mžiku ztratila.
Jejich pohledy v letu se střetly,
čas se jim zastavil, touhy je spletly.
Okolí zvolna zmlklo, jen srdce tlouklo víc,
byla to jejich chvíle - beze slov, bez hranic.
Hřálo jí, jak na ni se vřele směje,
to a nic víc každý den vidět si přeje.

I když to samé motýl cítit chtěl,
snoubenku svoji již dávno měl.
Rodiče ho do sňatku museli nutit,
bál se, že city své bude nucen dusit.
Celou dlouhou noc spolu strávili,
v milostných chvílích se oba ztratili.
Avšak když už svítat chtělo,
vše krásné kolem zmizelo.

Čas pro oba se zastavil,
pocit viny se dostavil.
„Zmizet musím, než slunce vyjde,
avšak zapomenout, to nejde.
Zítra za rozbřesku se tu sejdeme,
utečeme, navždy spolu zůstaneme.“
Bez odpovědi samotnou můru nechal,
odletěl pryč, jako by někam spěchal.

Co si počít? To však nevěděla,
proto do neznáma se rozletěla.
Do městečka dovedla ji její křídla,
když začaly svítit pouliční svítidla.
Malý střípek světla, duše plná splínu,
lítá kolem a smutní v tuhle hodinu.
Jen ona letěla a nevěděla co si počít,
zda s motýlem utéct a znovu začít.

Náhle viděla jedno okno otevřené,
v něm malé světélko rozsvícené.
V pokoji chlapec na posteli ležel,
rudé líce, smích na tváři ho přešel.
Táhla ji zvědavost a sentiment,
pohledy se střetly v jeden moment.
Nečekala nic, a už v pasti vězí,
z jeho rukou tvrdých na zádech leží.

„Ach, krásko, tys přišla za mnou,
přišla jsi potěšit přízeň mou.
Slzy roním pro tu jednu dívku,
co do srdce zaryla mi dýku.
Nechci city své nadarmo lámat,
nechci nikoho už ničím klamat.
Zůstaneš se mnou, budu se o tebe starat,
a ty pro radost mou budeš křídélky mávat.“

Z dlaní do klíčky uvěznil můru,
můra však zůstala nohama vzhůru.
Chlapec podíval se pohledem lítostným,
„Co jsem to provedl...“ řekl tónem žalostným.
Křídýlka pochroumaná uvěznila ji na zemi,
pohlčena bolestí jako planoucími plameny.
Můra nevěděla, co však bolelo ji víc,
zda křídla polámaná, či úzkost v hloubi plic.

Šel čas, chlapec jak slíbil, tak dělal,
o můru se pečlivě s láskou staral.
Můra však na jediného myslela,
že na ni motýl počká, doufala.
Jednoho dne to chlapci nedalo,
otázku v hlavě měl, co můře se stalo?
Každý den smutně z okna se dívala,
po nocích uplakané oči skrývala.

Jednou takhle k večeru chlapec někam šel,
vzhled upravený a růži v ruce měl.
Když se vrátil, usmíval se a usmíval,
můře vyprávěl, co vše ten večer zažíval.
Dívka, ta která mu srdce zlomila,
tak ta se k němu zpátky vrátila.
Chlapec zamilovaný až po uši,
hřejivé teplo cítil na duši.

Proto se přece jen slitoval,
můře její volnost věnoval.
Bez váhání letěla na louku okamžitě,
po spatření motýla však ztuhla křečovitě.
Přistála na suché větvi,
tam, kde předtím třešňové květy kvetly.
Tam, kde se ten milostný okamžik stal,
to vše, co již podzimní vítr vzal.

Tam na paloučku viděla motýla,
s ním motýlice a dvě dítko byla.
Můře žalem srdíčko vynechalo úder,
bolest tíží křivku jejich beder.
Motýl se ale šťasten zdá,
to můra je tu teď ta druhá.
Vše nejlepší mu chce přátí,
teď mu sbohem musí dátí.

Do města zpátky za chlapcem letí,
bojí se, že až k němu ale nedoletí.
Únavou se do prvního okna zřítí,
neskutečný chlad v křídlech cítí.
Bolestí se ani pohnout nemůže,
všimne si však, že před ní – růže.
krásná jako ta, co tehdy chlapec měl,
tu kterou měl, když za dívkou svou šel.

Je to snad ta stejná růže?
Až taková náhoda to být může?
V zápětí se světlo rozsvítilo,
zrak ji nárazem záře oslepilo.
Můra unavená a černo před očima,
že někdo do místnosti vešel ale vnímá.
Hlas, který moc dobře zná,
k tomu ta kolínská, výrazná.

Je to on! Chlapec za kterým letí,
spadlo z ní s úlevou napětí.
S jeho milou tam hezkou chvíli měl,
„Tak to je ta, kterou jsi tak strašně chtěl.
Je skutku krásná, měl jsi pravdu pravdivou,
krása její pomotala hlavinku tvou,“
řekla si z posledních sil,
v tom se chlapec k můře obrátil.

„Těž jsem míval můru svou,
měl jsem svou můru, krásnou.
Krásná jako na nebi hvězda,
byla jen jedna jediná ze sta.
Ty nejsi jako má můra, zvláštní,
jsi jen další z davu jako ostatní,
Ty jsi jako každá jiná,
ty nejsi jako moje kráska jediná.“

Můru píchlo u srdíčka,
slzy začaly plnit její víčka.
Svíravou úzkost pocítila a pak tma,
doufá jen, že už bude šťastná.
Chlapec můru svou jedinou nepoznal,
své zatemněné myslí přednost dal.
Vzhled, jenž vyčítá můře,
za něj on a jen on může.

Teď už jako špinavý flek na stole,
její duše však letí tam na to pole.
Na to, o kterém jí říkala maminka,
tam, kde se skrývá každá její vzpomínka.
Tam do toho hmyzího království,
kde už snad skončí její zoufalství.
Tam trochu klidu už bude mít,
tam bude můra šťastně žít.